

Gospodar pa še vedno misli, da je na drevesu kak predrzen deček, zato reče:

„S tolike višočine ga ne meči, bi se lahko hudo poškodoval. Par zaušnic mu prisoli, potem ga pa izlepa spravi dol, da ga malo potipljem še jaz.“

„Nič se ne bojte, ne bo se poškodoval ne, saj nima niti kosti niti mesa,“ mu odgovarja hlapec, in zdajci pade pred Medena slamnati mož na tla — kakor je bil dolg in širok. Gospodar se ga je tako prestrašil, da se je skoro opotekel. Po prvem strahu pa sta ugibala s hlapcem, kdo bi mu bil to šalo napravil, vendar nista mogla ugeniti.

Boletov Pepček je pa tudi molčal in tem pridneje hodil na Medenovo črešnjo, ki se ji je kmalu poznalo, da ima lačnega obiskovalca.

V svobodnih urah.

Spisal *Kompoljski.*

V prijaznem kotičku slovenske zemlje stoji naš trg. V njem ni nikake gosposke oblasti, niti sodnije niti davkarije. Vendar žive tu prav zadovoljni ljudje. Pečajo se nekoliko z obrtjo in trgovino, največ pa s kmetovalstvom in še posebno z vinorejo. Naša vinska kapljica je znana daleč po svetu. Tujci kaj radi prihajajo k nam — zlasti na jesen — po vina. Tudi med letom se pogosto oglašajo kupci za konje, govedo in prašiče.

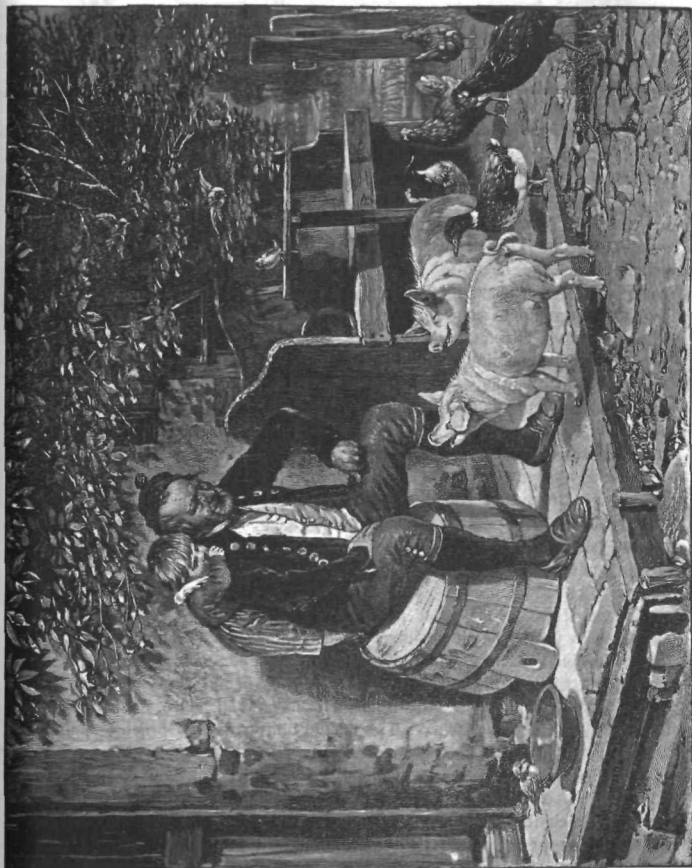
Med imovitejšimi tržani so tudi Kolaričevi. Kolaričeva lepa hiša stoji nekako sredi trga. Za hišo je veliko dvorišče, ki ga obdajajo hlevi, polni lepo rejene živine, in svinjaki, kjer kruli deset rilcev. Po dvorišču se izprehaja tropa kokoši, piščet, rac in gosi. To vam je čivkanja in gaganja, kadar krmijo vso to perutnino! V hipu pozoblje pehar ali skledo zrnja. Seveda ne mine nobena južina brez predrznih vrabcev, ki ves dan čivkajo na bližnjem košatem kostanju.

Oče Kolarič je oddal pred nekoliko leti gostilnico in vse gospodarstvo svojemu sinu. Postaral se je že in ni mogel več nositi toliko skrbi, dasi je drugače za svoja leta še čil. Kdo bi se pa tudi toliko ubijal in trudil, če so zadaj mlajše in močnejše roke! Vendar se ni odtegnil vsemu delu. Že od mladih nog navajen dela, tudi sedaj pomaga, kolikor more. Druga družina gre na delo, dedek pa ostane doma za varuha s triletnim vnukom Tončkom.

Dedek in Tonček se imata prav rada. Vedno se ga drži ter povsod spremlja dedka ta brzopetec. Najrajši gre z njim v hlev k živini. Na sredi hleva stoječ gleda, kako nalaga dedek živini. Najljubši so mu seveda konji. Dedek se zanj boji ter ga ne pusti, da bi šel preblizu. Dasi so konji krotki, vendar bi se lahko pripetila nesreča. Lahko bi mu stopil konj s kopitom na mehko nožico ter bi jo popolnoma strl. Zato mora Tonček le od daleč gledati lepe živali.

Časih pa napravi dedek Tončku še posebno veselje. Prime ga ter posadi na konja. Mislite, da se Tonček tega kaj boji? Kaj še! Tako široko

sede nanj kakor na svojega lesenega ter ga poganja. Seveda se mu ne more ničesar pripetiti, ker ga dobri dedek drži, in je konj privezan. Vendar se Tonček tega neizrečeno veseli. Kadar sedi na konju, mu oko žari veselja in

sreče, ustna se nategnejo v sladak nasmeh. Potem pa pripoveduje očetu in materi, da je jahal in da bo tak vojak, ki ima konja. Pri govedu si pa že več upa naš maliček. Tu gre pa pogladi kravo ter jo celo prime z dedovo

pomočjo za roke. Teličku prinese navadno košček kruha. Kruha mu ne da iz roke, ker se boji, da bi ga ne vgriznilo, četudi še nima tele zob. Položi ga pred njega, in teliček vzame ter se sladko oblizne z raskavim jezikom.

Tako torej živita Kolaričev dedek in Tonček.

Kadar pa vse odpravita, takrat gresta ven na dvorišče počivat. V kotu na dvorišču raste velik kostanj. Pod kostanjem je klopca in mizica. Tja gresta navadno dedek in Tonček. Dedek sede na klopco ter čita časopise ali knjige, Tonček pa se med tem časom zabava po svoje. Po prostornem dvorišču lovi kokoši, race in gosi. Najrajša ga še počaka kaka kokoš, ker ve, da ji da Tonček drobtino kruha. Tonček jo seveda ujame, prime z obema rokama in nese dedku pokazati, kako je močan. Večkrat mu kokoš spotoma uide in potem jo mora zopet loviti. Končno se mu le posreči, da jo prinese prav do dedka in se pobaha s svojo močjo. Pri tem pa prav pošteno diha in je ves rdeč v obrazu od velikega truda. Dedek ga pohvali, in Tonček vesel spusti kokoš. — Tudi kakšno raco večkrat prinese. Gosi pa ne more, ker je prevelika in ker jih ne mara. Nekoč ga je namreč ena prav pošteno prijela s ploščnatim kljunom za prst ter mu ga skoro popolnoma zmečkala. Več dni je moral nositi obvezan prst, preden se je pozdravil. Takrat so se mu gosi tako zamerile, da jih ne more videti.

Pred nekej tedni so dobili pri Kolaričevih tudi dva mlada prašička. Tonček jih je bil prav vesel, ko jih je gledal pri ograji z dedom, kako sta skakala semtertja. Mladi pujski so prav vesele živalce. Še odrasli človek se jih veseli, kaj bi se jih ne veselil otrok! — Pujska sta bila prav majhna in zato ju še niso pustili na dvorišče.

Nekega lepega pomladanskega popoldne je šel dedek s Tončkom zopet na dvorišče. Nesel je zobat perutnini. Blizu klopce je bil poveznjen velik škaf. Sedel je kar na škaf in zadovoljno gledal, kako se gosti z drobnim zrnjem vsa živad. Tudi vrabčkov ni odganjal, ki so takoj prileteli s kostanja ter se pomešali med perutnino. Saj so imeli — hvala Bogu! — vsi vsega dovolj!

Tonček je ves čas stal pri dedku, se ga držal za koleno in molče gledal, kako je šla živali južina v slast. Hipoma pa začujeta prav blizu neko kruljenje. Tonček pogleda in vidi, kako dirjata naravnost k dedku pujska z odprtima rilčkoma. Zboji se ter se tesneje oprime dedkovega kolena. V hipu se pa domisli, da si lažje pomaga iz nevarnosti. Hitro spleza na škaf in se skrrije za dedkov hrbet. Tu se je čutil bolj varnega. Oprijel se je dedkovega vratu in kukal na pujska.

Dedek pa se je veselo smehljal, ko je videl Tončkov strah in oba pujska pred seboj. Posegel je v žep, dal vsakemu košček kruha ter ju pogladili po mehkih ščetinah. Tudi Tonček jih je pogladil, četudi boječe. Za nekaj dni se ju je pa že tako privadil, da ju je imel najrajši, še rajši nego konje.

Sedaj imata dedek in Tonček marsikako veselo urico pod košatim kostanjem pri perutnini in pri obeh pujskih.